

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΩΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΡΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Α ὁ Μήτσος, ὁ «κοιμητάρης», πέθανε, ἢ, καλύτερα τὸν εἶπε σκοτωμένο κάποιος πασαιωμένος παραγίος του, καὶ ὁ Νταλαβέρης μάλιστα εἶχε πρωτορθεῖ, καὶ ἔκανε μὲ πρῶτο κατοχή. «Ὅμως, ὁ ντεκέξ κράταγε ἀκόμα τ' ὄνομά του — ὄνομα σχεδὸν ἱστορικό. Ὁ Νταλαβέρης, λείποντας τόσα χρόνια (ἡ σωστὴ καταγωγή του ἦταν ἀπ' τ' Ἀνάπλι, ἀλλὰ, μαζὸς, ἦταν φρεμένος στὸν Παράϊα), δὲν εἶχε τόσες γνωριμιές μὲ τὴν ἀσπινορία, καὶ θὰ βρισκόταν κάποιος μετρωθεμένος, ἀν δὲν εἶχε συνταξιοθεῖ μὲ τρεῖς ἄλλους ἀκόμα χασκλιῆδες, ποὺ εἶχανε τὰ μέσα, καὶ ὁ ἕνας, μάλιστα, ἦταν καὶ ἀνηφορὸς τοῦ ἀσπινάκιου — τὸ Μήτσουλα, τὸν κρητικὸ, τὸν Κουφιογιάννη καὶ τὸ Ζαγκανά.

Μ' αὐτοὺς μαζί, ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλιὰ του. «Ὅλο τὸ κλειτόσογο, τὸ ἄνθος τῆς κλειφιάς καὶ τῆς μαγκιάς, ὄλο τὸ κακὸ τὸ συναπάντημα, συναζόταν τότε μέσα κεῖ. Πολλὲς φορὲς, γυρῶσαν νὰ τοῦ κάνουνε στραβάτσο — ἀλλά, θὲς ποὺ ὁ ντεκέξ ἦταν σχεδὸν ἀπόρθητος, θὲς ποὺ ὁ ἀσπινός ἔκανε στραβὰ μάτια, ἐξαιτίας, ἀκριβῶς τοῦ ἀνηφορὸς του, κανεὶς δὲν τὰ κατάρφανε ὡς τότε — καὶ ὅσοι τὰ βάναν μὲ τὸ Νταλαβέρη, εἶχαν πάντα ξεμπαρδάματα κακὰ.

Ὁ ντεκέξ ἐκεῖνος, εἶχε γίνει ἕνα εἶδος στρατηγείου, ποὺ βγαίνουν ὅλες οἱ μεγάλες διαρρήξεις, ὅλες οἱ σοβαρὲς ἐπιχειρήσεις. Οἱ ἀλεπουδὲς Ἀθηνῶν καὶ Περασιῶς, εἶχαν στημένο, ἐκεῖ μέσα, τὸ λημέρι τους. Πολλὲς φορὲς εἶχαν σιμβεῖ μεγάλα πασαιωμοὶ, καὶ τὸ αἷμα εἶχε βάρει τὴ σπηλιά — τόσο στὰ χρόνια τοῦ Μήτσου, τοῦ «κοιμητάρου», ὅσο καὶ στὸν καιρὸ τοῦ Νταλαβέρη. Ἀλλὰ, τὸ περισσότερο, βασίλευε μιὰ σχετικὴ ἀμόνοια, ἕνα πνεῦμα φιλικῆς ἀλληλεγγύης, κάποτε καὶ μιὰ θεσμικὴ συμπαθεία, μιὰ στοργὴ εὐκρηνῆς — ὅπως σιμβαίνει πάντα καὶ ἀναπτύσσεται, σὲ κάθε τόπο μυστικῆς συννοήσεως...

Κ' ἔπειτα, ἡ ἀσφάλεια, ἡ σὺν ἀσυνδοσία τοῦ ντεκέ, τοὺς εἶχε τόσο ξεθαφρῶσει ὅλους, τοὺς εἶχε τόσο φοβερὰ ἀποθρασύνει, ποὺ καθένας πῆγαινε σ' αὐτόν, μὲ τὸ θῆρος ποὺ σπυρναίει σπιτί του! Παλιὸ ἀτόφροιοι τῶν φυλακῶν, ἀλλάνια τῶν περαιοῶν πρῶδων, διαρρηχτες φροτογραφιομένοι, εἶχαν ἐκεῖ τὸ καταφύγιό τους, τὸ προσωρῶν τοὺς ἀποκοῦμα, στὶς σοβαρὲς καὶ δύσκολες στιγμές...

Μέσ' στοὺς παλιούς αὐτοὺς δασκάλους τῆς κλειφιάς, ξεχώριζε ὁ Ντάνας, ὁ ἐπιταλοῦμενος «θερίων» — ἕνας προμερὸς μουστακιῆς, ποὺ εἶχε κάνει κάμποσα χρονάκια φιλικῆ, καὶ εἶχε δραπετεῦσει δύο φορὲς — τὴν πρώτη, μάλιστα, πέφτοντας στὴ θάλασσα — καὶ ἦταν γιομάτος ἐρημοδικίες — ἕνας ἀνθρώπος ἀποφασιστικός, ἐν' ἀπ' τὰ πρῶτα παλληκάρια τοῦ ντεκέ! Αὐτὸς σπεκιοῦσε τὸ διατηρῆς σὲ κάθε σκοτεινὴ διαφορά, καὶ ἔβγαινε μπροστά, σὲ κάθε κίνδυνο. Μολαπαῖτα, στὴν ἀλόκοτη ψυχὴ του, ἀπ' τίς πολλὲς καὶ μεγάλες περιπέτειες, εἶχε γεννηθεῖ σὺν ἕνας οἰκτος, ἕνα πνεῦμα συναδελφωσίνης, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται ἰσπάτης, ἀν' ὄχι καὶ ὄρες ἀγαθός.

Στὴν ἀρχή, ἄλλος ντεκέξ ἀντίπαλος, ἦταν ὁ ντεκέξ τοῦ Μπακουρέλια. Ὁ Μπακουρέλιος, ἢ, ἀλλιῶς, Καρφαρτουλάς, εἶχε κάνει χρόνια σοματεμπτορας, καὶ εἶχε στήσει τὸ ντεκέ του παρωκάτω, πέντ' ἔξη χρόνια πρὶν ἀπ' τοῦ «κοιμητάρου». Ὅταν ὁ Νταλαβέρης ἀνοῖξε τὸ δικό του, ὑστερ' ἀπ' τὸ σκοτωμὸ τοῦ Μήτσου, δοξίμασε νὰ παραβγεῖ μαζί του, καὶ νὰ τοῦ κάνει σχετικὴ χαλάρωσα. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάρφανε. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀποκρίσεως, ἦσαν νὰ τοῦ ξεκάνουν, τὸνα κατόπαι στ' ἄλλο, τὰ δύο πρωτοπαλληκάρια του, τὸν Τρέλιμα καὶ τὸν Τσοῦπὸ, τὸν ἐπιλεγμένο του «Γέσσορο» — ἄλλοτε μάστιγα πραγματικῆς τῆς Τροῦμπας — ποὺ τοὺς καθάρωσαν παιδιὰ τοῦ Νταλαβέρη, ἀπὸ ἐκδίκηση γιὰ κάποιον φόνον, πάλι ἄλλου παλληκاريوῦ τοῦ Νταλα-

βέρη, ἀπ' τὸ Μπακουρέλιεο συνάφι. Στὸ τέλος, εἶδε πᾶ καὶ ἀτόεαδε, καὶ ἀναγκάστηκε, καὶ αὐτὸς, νὰ ὑποκίψει, ἴσως γιὰ νὰ γλυτώσει τὸ τοῦμαί του — καὶ νὰ προέλθει, κατορθώνοντας τὰ ὅλα, σ' ἕνα εἶδος συνδιαλλαγῆς. Παράτησε τὴν τάπια του, καὶ γύρισε στὴ γνώριμὴ του τέχνη, στὴ σοματεμπτορία καὶ στὸ τζόγο. Ἔγινε, μάλιστα, καὶ κάποι παραπάνου : Μάστορας, καθὼς ἦσαν, στὴ δουλιὰ του, ἔγινε γενικός προμηθευτῆς τοῦ οἴκου Νταλαβέρη — Συναφρία, καὶ ἐπίσημος, νὰ ποῦμε, τροφοδότης, κἀνοντας τὰ ξεδάκια, ποὺ καὶ ποῦ, καὶ κουβαλώντας πρᾶμα διαλεχτὰ.

Κι' ὡς ἐδῶ πέρα, ὅλα βᾶδιζαν καλὰ, καὶ τὰ παλιά εἶχαν λησμογηθεῖ. Ὅμως, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω, τὰ παλιά μισὴ δὲν ξεχνιοῦνται τόσο εὐκόλα, ἀλλὰ μένουσι κομμοσμένα γιὰ καιρὸ, καὶ περιμένουν, μοναχὰ, τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ξεναῶγουν στὴν ἐπιφάνεια...

Τὸ φεγγάρι, λαμπρὸ, μεσοφαινοῦσε τότε, στὴν ἡσυχία τῆς Περασιῆς, σὺν ἕνας δίσκος ἀσημένιος καὶ ὀλιγόμοχος. Ἡ θάλασσα, πλατειὰ καὶ γαλανή, εἶχε σὰ μιὰ λεπτότατη φρεξίωση, μὴν ἀδιόρατη, φαρφίσι, ἀνατριχίλα — ἀν καὶ τ' ἀγέραια ποὺ φουσοῦσε, ἀδύναμο, λεπτὸ καὶ μακρυνὸ, δὲν ἦταν ἰκανὸ νὰ τὴ σαλέψει.

Ἦταν παντοῦ γαλήνη καὶ σιγὴ. Ἡ νύχτα κολιμπουσε μέσα στ' ὄνειρο.

«Ὅταν ἡ παρέα, μὲ τὸ Νότη, ἔφτασε στὸ μαζρὸ τὸ λιμανάκι, μιὰ βάρκα προβάλε, γλιστρώντας ἐλαφρὰ, καὶ ἔβουαξε καὶ ἀνοίγετα στὸ πέλαγος. Ὁ Μίσιος κοινοστάθηκε, καὶ σφύριξε, μὲ τὰ δύο τοῦ δάχτυλα στὸ στόμα. Κι' ἀπ' τὴ βάρκα, ἦρθ' ἐν' ἄλλο σφῆραγμα — καὶ κεινὴ ἔκαψε τὴ φῶρα τῆς ἀμέσου: ἔκανε μιὰ στοργή, καὶ ἦρθε καὶ πλεῦσε μὲ δισπαγμὸ στὰ βράχια. Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ξανά :

- Ποιὸς σφύριξε ;...
- Ἐγὼ, ὁ Μίσιος.
- Τί τρέχει ;...
- Μὴν εἶδατε τὸ Μπακουρέλια; ποῦδ' ἐρχόσαστε ;...
- Ἦ φωνὴ τους φώναξε γιὰ ποὺ δὲν ἀκούστηκε. Κ' ἔπειτα ξαναῶρθηκε ἀνήσυχια :
- Σιμβαίνει τίποτος ;...
- Ὁ Μίσιος τὴν ἡσυχάσε :
- Ἀ-μπα ! Τρέβια...

Κ' ἡ βάρκα ἔσπρωξε ξανά, ξεκίνησε, καὶ ἄρχισε πάλι νὰ προβαίνει στ' ἀνοχτὰ, χαράσσοντας μὴν ἡσυχίαν, καμωνικὴ γραμμὴ, στὰ κομμοσμένα, διάφανα νερὰ.

Ὁ Μίσιος χτύπησε στὴν πόρτα τῆς παραγάδας, ποῦν σιγὰ καὶ συνθηματικὰ. Οἱ ἄλλοι στάθηκαν πρὸ πέρα, καὶ περίμεναν.

Ἔνα μᾶτι φάνηκε σὲ κάποιον χαρμαῖδα.

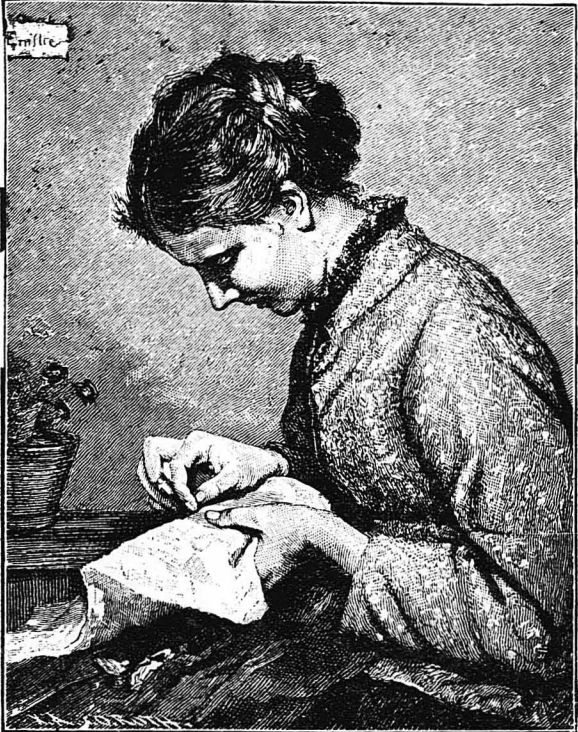
- Ἐσὺ 'σαι, Μίσιος ;
- Ναί, ἐγὼ. Μέσα εἶν' ὁ Μπακουρέλιος ;
- Ἐδῶ 'ναι. Τί τὸν θὲς ; Πέρασε μέσα.
- Ἐνε καὶ τὰ παιδιὰ,
- Περᾶστε, ὅλοι μέσα.

Ἀκούστηκε τὸ τράβηγμα τοῦ σύρτη, καὶ ἡ πόρτα μισάνοιξε ἀθρόα. «Ἔνα—ἕνα, τὰ παιδιὰ παλά-

κανε μέσα — καὶ ἡ πόρτα, ἀπὸ πίσω τους, ξανάλεισε, μὲ τὴν ἴδιαν ἔνοχη προφύλαξη.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε πάντα στὸν οὐρανὸ, κρημασμένο στὸ Σαρωνικὸ, σὺν ἕνα γαλανὸ μαργαριτάρη. Ἔνα βασιρὸ φρεξιομένο, μέσ' στὴ νύχτα, τραβοῦσε πέρα, μακριὰ, στὰ ζαριερένια βᾶθη, ἀπόκοσμο, καὶ σὺν ὑπονοσημένο. Ἦταν σὰ νὰ μὴ σάλευε διόλου. Κι' ὁ φᾶρος τῶν Φλεθῶν, ἀνοιγόλεινε, σὺν ἕνα μᾶτι κίτρινο, μ' ἕνα γνέφιο μισοτὸ καὶ νυσταγμένο — σὰ νᾶθελε νὰ δεῖξει πὸς, μ' ὅλη του τὴ νύστα καὶ τὴν κούραση, ἀφορμασμένο στὸ σκοπὸ του, σὰ στραλιωτῆς μέσ' στὴ σκοπιά του, ἦταν ἐκεῖ πάντα, καὶ ἀγρυπνοῦσε....

Ἡ θερικὴ καρδουλιὰ τῆς Ἀνθούλας, ἦταν ἀνοιγμένη στὴν ἀγάτη, σὺν τίς κλειστὲς ἐκείνης ἀρξήδες, ποὺ ἀνοίουν, σιγὰ—σιγὰ, μέσ' στὸ νερὸ. Εἶχε ἀνοίξει μ' ἕναν τέπονο τρόπο, ἀπόρρητο, βαθύ, μυστηριώδη — χωρὶς καὶ ἡ ἴδια νὰ τὸ καταλάβει πὸς. Ἄν κανένας τῆς τὸλεγε ἀπότομα, θὰ πῆγαινε νὰ πέσει στὸ πηγάδι ! Ἦταν σὰ μὴν ἀδ-

Τὸ Ράγιο.

(Τοῦ Μπέλιερ)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΑΜΗΛΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥΣ

Έδω και πολλά χρόνια, ζούσε στο βιλαέτι του Άιδινοῦ, ένας καμυλιέρης, πού τόν ἔλεγαν Σαβράν Χατζή. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ὁ Σαβράν κάλεσε κοντά του τούς δικούς του καί τούς φίλους του καί ζήτησε ἀπ' αὐτούς συγνώρεσι. Ἐπειτα θιμῆθηκε τίς καμῆλες του καί ζήτησε νά τόν ὀδηγήσουν σμά τους, γιά νά τόν συχωρέσουνε καί αὐτές. Μόλις τόν κατέβασαν στούς σταύλους, κοντά στίς καμῆλες, ἄρχισε νά κλαίει πικρά καί νά τίς χαϊδεύει ἀπαλά.

— Ἐχετε γερά, τούς εἶπε. Ἐφτασε ἡ ὥρα νά πεθάνω καί σὰς ἀφίνο. Γιά νά πάω ὅμως ἦσυχος στόν ἄλλο κόσμο, θέλω νά μέ συχωρέσετε καί σεῖς γιά ὅτι κακό σὰς ἔχω κάνει. Θιμῆμαι πὼς καμιά φορά, ἀπάνω στό θιμὸ μου, σὰς ἔδερα ἀδία. Θιμῆμαι ἀκόμα πὼς σιχνά, ὅταν ἀναγκάζομαι ἀπ' τὴ δουλειά, σὰς ἐκούραζα πολὺ καί σὰς ἄφρα πενασιμένεσ καί διακαμένεσ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε σωστά, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε φτιαγμένωσ ὁ κόσμωσ. Συχωρέστε με λοιπόν...

Ἡ καμῆλες συγκανήθησαν ἱερωδικά ἀπ' τὰ λόγια του καί μὰ ἀπ' αὐτέσ, παύσαντασ τὸ λόγω, τοῦ εἶπε :

— Δέν σοῦ κρατοῦμε κἀμα, ἀφέντη, γιά τίς ξινιέσ πὼς μᾶς ἔδινεσ καί γιά τὴν πείνα καί τὴ δίμα πὼς ὑποφέραμε ἔξαιτίας σου. Δέν ἦσαν βέβαια σωστά πράματα αὐτὰ, ἀλλὰ σοῦ τὰ συχωράμε. Μονάχα ἔνα μᾶς φάνηκε πολὺ βαρὺ καί αὐτὸ δέν θὰ στο συχωρέσωμε.

— Ποιὸ εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Σαβράν Χατζή.

— Νὰ σοῦ τὸ ποῦμε ἐμεῖσ, ἀφοῦ δέν τὸ βροῦσαισ μονάχοσ σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ καμῆλα θιμωμένη. Γιά νά μᾶς ἀγοράσῃσ, ἔδωσες γι' ἄλλη τράντα, γι' ἄλλη εἰκοσι καί γι' ἄλλη δεκατέντε λίρεσ, καί ὥστω σ' εἶμασε ὅλεσ προθήμασ στίς διαταγέσ σου. Ἐκαίεσ ὅμωσ τὴν κοιταμάρα νά μᾶς δέσῃσ γιά ὀδηγὸ ἕνα γάιδωρο, πὼς ὅλη του ἡ ἀξία ἦταν δυὸ λίρεσ. Καί εἶμασε ἔτσι ὅλεσ ὑποχωρεμένεσ νά περπατοῦμε ὅταν περπατοῦσε αὐτόσ, νά στεκώμασε ὅταν ἐστεκότανε καί νά ξενάμε πάλι ὅταν τοῦ ἄφρεσ αὐτοῦ. Τι, τῶχεισ γιά μικρὸ αὐτό; Ἐρεῖσ πόσο μᾶς ἐπειράεσ στο φιλότιμο;

Τότε ὁ Σαβράν Χατζήσ ζούνησε περιύλητα τὸ κεφάλι του καί εἶπε :

— Τί νά σὰς πῶ, παρὰ μου! Ἐχετε δίωρο σ' ὅσα μοῦ λέπε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο γίνεται καί στούσ ἀνθρώπουσ. Τόσοι καί τόσοι ἔξισοι καί προχωμένεσ βροῦσκοντασ στὴ δουλειῃ ἐνόσ καί μόνου πὼ δέν ἔχει οὐτ' ἐνόσ γαϊδάρου ἀξία!

Τὰ σοῦ αὐτὰ λόγια εἶπε ὁ καμυλιέρησ καί ἔγραφε ὑπερα τὸ κεφάλι του καί ξεφύγησε...

ρατὴ μεγάλη λειτουργία, μέσ' στούσ τοίχουσ κάποιου ξωκλήρου, χωρὶς ψαλιούσ, λαμπάδεσ καί εἰκονίσματα. Ποῦ καί τοῦ ὥστωσ, ἡ δυνατὴ μοσοβολιά τοῦ λιθενοῦ ἀνέβαινε, καί τὴ χτυποῦσε, ἴσα, στο κεφάλι. Τότε, τὰ μηλίγγια της, σφυρακοποῦσαν δυνατά, νά σπάσιν, καί ἀνεβοκατέβαινε τὸ στήθεσ της, σ' ἕνα λαχάνιασμα κωνοῦρο καί βαθύ. Ὡρεσ—ὄρεσ, πάλι, σάν ἕνα στόμα ἔσκιβε σ' αὐτὴ της, καί τὴσ μιλοῦσε προφερά καί λιγομένα, γιά πράματα πρωτάκουστα καί ἐπίσημα, πράματα ζοφερά καί μακρινά—πολὺ γλυκά, καί ὅμωσ χωρὶς ἔλπιδα...

Καί ὅλο αὐτὸ τὸ λαγγυμένο πρωτοξέστημα, ὅλοσ αὐτόσ ὁ πόνωσ τὴσ καρδιάσ, εἶχε κασταλλάξει στὰ δυὸ μᾶτια της, τὰ μελαγχολικά καί ὄνεροστὰ, μέ τίς ἠγρέσ καί φλογερέσ ἀπανακαλάσεισ—μᾶτια σκοτεινά καί βελουδένα, μέσ' στο μεγάλο τόξω τῶν φρυδιῶν, πὼς λαχταροῦσαν, καί ὅμωσ δέν τομιούσαν... Αὐτὰ τὰ μᾶτια ἦταν τὴσ μητέρας της, τὴσ κυρα—Λέγκωσ, τὴσ Μπιλιρκιάσ—ἀλλὰ σ' αὐτὰ τὰ πλανεμένα μᾶτια, τὰ κληρονομημένα ἀπ' τὴ μάνα της, εἶχε προσθέσει κάτα τὸ δικὸ της, κάτα τὸ ἀσύλληπτο καί τὸ χμαϊρικὸ, κάτα τὸ ὑπερόχημα καί ἀγγελικὰ θιμμένο, τὴ μυστικὴν ἐκεῖνη γοητεία, τῶν πλασματῶν πὼ δέν εἶνε γιά νά ζήσουν...

Καί ὅμωσ, ἡ Ἀνθούλα, ἀπὸ μᾶσ ἀρχῆσ, δέν ἱκανοποιοῦσε τὴ ματιά. Ἦσαν ἀπ' τίς λεπτέσ μορφέσ ἐκεῖνεσ, πὼς δέν κινούν τὸ θανάμασ ὁμῶσ, ἀλλὰ πρέπει νά τίς ἐμβαθύνεισ, γιά νά νιώσεισ τὸ λεπτό τουσ μυστικὸ—καί ὅσο τίς βλέπεισ, καί τίς μελετᾶσ, τόσο μαντεύεισ τὸν κρυμμένο θησαυρὸ τουσ.

Πὼς ἐκεῖνο τὸ παύρο πλάσμα, τὸ καμωμένο γιά νά λάμπει σὰ διαμάντι, εἶχε βλαστήσει μέσ' στὰ σκοτεινά, μέσα σὲ μὰ ταβέρνα τοῦ σοροῦ, δέν εἶνε τοῦ παρόντοσ νά τὸ κρῖνω. Ἐγὼ, λέω, ἀπλῶσ, μᾶν ἱστορία, πὼ συνέβη, ἔδω καί τόσα χρόνια, στὴν ἴδια τὴν καρδιά τοῦ Πειραιῶσ—νοτιῇ ἀκόμα, ἴσωσ, στὴ μνήμη ἀρετῶν, ἂν καί οἱ περισσότεροὶ ἔχουν λείψει τόρρα, ἄλλοι σκοτωμένοι στούσ πολέμουσ, ἄλλοι ἀπὸ κωρὸ ξενιτεμένωσ—καί ἄλλοι, πάλι, ἰσθία χαιμένοι μέσ' στὰ μπουντρούμα καί στίς φιλιακέσ, παντοπινα ὀδησμένοι, καθὼσ φαίνεται, ἀπ' τὰ κατὰσχημα τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ὍΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΩΝΤΑΙ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

Τι πιστεύουν οἱ ἀφελεῖσ. Καί ποῖα εἶνε ἡ ἀλήθεια. Πὼσ ἀπέχτησε τὰ πλοῦτη του ὁ Βάνδερμπιλτ. Ἡ βαρκεῦλα πούγινε ὀλέκληρεσ ἐμπορικέσ στόλεσ. Τί κάνει ἡ ὑπερμονή. Ἐνασ ἱστερικέσ, ἀλλὰ καί γεωρλιδικέσ μπάτοσ. Πὼσ πλούτισε ὁ Τζαῖη Γκούλδ, κτλ. κτλ.

Ὁ πολὺσ κόσμωσ πιστεύει, ὅτι οἱ ἐκατομμυριοῦχοὶ κληρονομοῦν τὰ πλοῦτη τουσ ἀπ' τὸν πατέρα τουσ, χωρὶς νά καταβάλλωσ οἱ ἴδιοι σχετικῶσ καμιά προσπάθεια. Καί ὅμωσ ἡ ἱστορία μερικῶν ἐκατομμυριοῦχων ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ ἀνθρώποὶ αὐτοὶ ἐπιτήρουν στὴ ζωὴ ἀπένταρο καί ὅτι σιγά—σιγά, μέ τὴν οἰκονομία καί τὴ δραστηριότητά τουσ κατορθοῦσαν νά φτάσιν στὴ θέσι πὼ ἔφτασαν.

Ὁ Ἀμερικανὸσ ἐκατομμυριοῦχοσ Βάνδερμπιλτ, ὁ ὁποῖοσ, ἐκτόσ τῶν ἄλλων, εἶχε 66 ἰδιόκτητα ἀτιμότιμα καί ἐπινομάσθηκε γι' αὐτὸ ἐστόλαχοσ, καταγόταν ἀπὸ μὰ πολὺ φτωχὴ οἰκογένεια καί μέχρι ἡλικίασ 12 ἐτῶν ἀποξοῦσε, κινώντας διάφορα ἀειδήματα.

Ἐπειδὴ ὅμωσ φροντίζε νά βάλῃ πάντα στὴν ἀρχὴ τὰ περιουσιματα του, σὲ λίγων κωρὸ μᾶζερε κάμποσα χρήματα καί κατορθοῦσε ν' ἀγοράσῃ μὰ βαρκεῦλα, μέ τὴν ὁποία μετέφερε λαχανικά στούσ πελάτεσ του, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐτα, μέ τὴν τίμα ἐργασία, ἡ βαρκεῦλα ἔγινε σιγά—σιγά ἀτιμότιμο καί ἔπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια, ὁ Βάνδερμπιλτ εἶχε δικὸ τοῦ ὀλέκληρο στόλο, ὁ ὁποῖοσ τοῦ ἄφραε κάθε χρόνω ἕνα ἐκατομμύριο δολλᾶρα καθαρά κέρδη!...

Τὴν ταχτιχὴ τοῦ πατέρα ἀκολούθησε καί ὁ γιὸσ του, Ἐρρίκοσ Βάνδερμπιλτ, ὁ ὁποῖοσ, ἂν καί ἔζησε μόνο δέκα χρόνια, ἄφησε κειθῆματα 324.000.000 φράγκα στο μεγαλύτερο γιὸ του, 300.000.000 στον δευτερότοχο καί εἰσόδημα 1.000.000 φράγων τὸ χρόνο στὴν ἀπαρηγόρητη χήρα του!

Ἐνασ ἄλλοσ ἐκατομμυριοῦχοσ τὴσ Ἀμερικῆσ, ὁ Τζαῖη Γκούλδ, χροστοῦσε ὅλη τὴν τεραστία περιουσία πὼ ἀπόχτησε σ' ἕνα... μπάτο, πὼ εἶχε φάει ὅταν ἦταν μικρόσ.

Μὰ μέρα δηλαδή, ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖοσ ἦταν γεωργόσ, τοῦ παραγγέλιε νά κἀμὴ κάποια βαρεῖα ἐργασία, τὴν ὁποία ὁ μικρόσ Τζαῖη δέν μπόρεσε νά φέρῃ εἰσ πέρας. Τότε ὁ πατέρας του θιμῶσε καί τὸν ἐμπάτισε.

Ὁ Τζαῖη ὅμωσ ἦταν φιλότιμο παιδί. Ἐῶμωσε γιά τὸ φέροσμο τοῦ πατέρα του, ἄφησε ἄμῶσ τὸ αἶμα του καί ταξίδεψε μακριά, μόνωσ του καί ἀποστάτευτοσ, πρὸσ εἶρεσ τύχης.

Ἐπειτ' ἀπὸ πολλέσ περιπέτειεσ, πὼ τοῦ ἔτεχον στο δρόμο, κατορθοῦσε νά φτάσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ἔχοντα κανένα ἄλλο ἐφόδιο, παρὰ μᾶ... ποντικαταγίδα, ἰδιότησ του ἐφευρέσεωσ. Δυστυχῶσ ὅμωσ δέν μπόρεσε νά κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν... ἐφευρέσι του αὐτὴ καί αὐτὸ τὸν ἔκαψε νά βαλῃ μέ πείσμα στον ἀγῶνα τὴσ ζωῆσ, ἀποφασισμένωσ νά μὴν ὑποχωρήσῃ καί νά κἀμὴ ὀποσδήποτε.

Σιγά—σιγά, κατορθοῦσε νά προσληφθῇ ὡσ ἐργάτησ σ' ἕνα κατὰσχημα βιοποδευῆσ στὴν Πενσυλβανία, στο ἀποῖο ἔγινε μετὰ λίγων κωρὸ μέτοχοσ. Στὸ τέλος δὲ παντρεύτηκε τὴν κόρη ἐνόσ πλουσίου πελάτου τοῦ βιοποδευῆου καί μεγάλωσε τίς δουλειέσ του.

Ἐτα, ὅταν ὁ Γκούλδ πέθανε σὲ ἡλικία 58 χρόνων, ἄφησε στούσ κληρονόμουσ του 400.000.000 φράγκα!

Ἐπίσῃσ ὁ Τζῶν Ἀστορ, ὁ ἰδρυτήσ τοῦ περιφημοῦ οἴκου τῶν Ἀστορ, ὅταν ἔφυγε στὰ 1783 ἀπ' τὴν πατρίδα του τὴ Γερμανία, ὡσ μόνη του περιουσία καί μόνω του ἐμπόρευμα εἶχε... δώδεκα φλογέρεσ!

Στὴν ἀρχὴ μῆκε ὡσ ὑπρέτησ σ' ἕνα κατὰσχημα γυναικῶν, προήχθη σὲ ὑπάλληλο, ἔγινε ἀρχιυπάλληλοσ, κατὰν ὑποδιευθυντήσ καί στο τέλος ἰδιοκτήτησ τοῦ κατὰσχηματοσ.

Στὸ ἴδιο χάλι μέ τὸν Ἀστορ καί σ' ἀκόμα χειρότερο, βροῦσκονταν ὅταν ξεκίνησε γιά τὸ λαμπρὸ σπαδῖο του καί ὁ μακαρίτησ πολυκεκατομμυριοῦχοσ ἰδιοκτήτησ τὴσ ἐφημερίδοσ «Κηρῆσ τὴσ Ν. Ὑόρκησ» Γόρδον Μπένεσ. Καί αὐτόσ, ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί, δέν εἶχε οὔτε νά φάῃ καί εὐγνωμονοῦσε τοῦσ ὑπρέτεσ τῶν ξενοδοχείων, ὁσάουσ τὸν ἐλυποῖντο καί τοῦ ἔδιναν τίποτε ἀποφάγια.

Πάλερε ὅμωσ ἐπὶ δεκάξῃ χρόνια συνεχῶσ μέ τόλμη καί αὐτοπεποίθησι καί στο τέλος κατορθοῦσε νά κωνοκῆσ ὅλεσ τίς δυσκολίεσ τὴσ ζωῆσ καί νά γίνῃ ἕνασ ἀπ' τοῦσ ἰσχυροτέρουσ ἀνθρώπουσ τὴσ ἐποχῆσ του.